

Сила підтримки: як учителі й наставники

Кожен із нас у своєму житті зустрічає людей, які стають нашими провідниками, мудrimi порадиниками та джерелом натхнення. Вони діляться своїми знаннями, досвідом і частинкою душевного тепла, допомагаючи нам розкрити свій потенціал і знайти власний шлях – у житті, у професії, у сім'ї. Ці люди — наші наставники та вчителі. Вони формують наш світогляд, виховують характер і вчать долати життєві труднощі. Саме завдяки їхній підтримці та незмінній вірі в нас ми стаємо тими, ким є сьогодні.

Галина Черепанова, ЧАЕС:

У кожного з нас є людина, яка освітлює шлях, як маяк у бурхливому морі. Для когось це батьки, друзі, а для мене — це моя бабуся. Її мудрість, досвід і невгасимий вогонь у серці стали для мене надійним орієнтиром. У свої 77 років вона не перестає дивувати й досі продовжує працювати за фахом. Вона — вчителька французької мови, яка вірить, що життя без улюбленої справи втрачає свій сенс, людина без такого заняття згасне. Її робота — це не лише уроки граматики, а й життєві лекції. Вона знає, як знайти спільну мову з різними людьми, як зберігати спокій у стресових ситуаціях і виховувати дітей. Ці знання — її безцінний спадок, який вона передає поколінням.

З нагоди Дня вчителя хочу привітати її та всіх, хто щодня ділиться своїми знаннями, досвідом і частинкою душі. Дякую вам, учителі, за терпіння, мудрість і віру в кожного з нас.

Олександр Панченко, ЧАЕС:

У професійному плані своїми наставниками вважаю начальників змін хімічного цеху, які, на жаль, уже відійшли у засвіти. Їхній гострий розум, людяність, відданість своїй справі, професіоналізм завжди були для мене взірцем, прикладом для наслідування. Вони передали свої знання та досвід, дуже допомогли мені адаптуватися на робочому місці, коли я розпочав свою роботу на Чорнобильській АЕС молодим фахівцем – оператором спецводоочищення.

На профспілковій ниві моїм наставником є Богдан Сердюк. Саме він близько 20 років тому заігував мене долучитися до молодіжного профспілкового руху. Він розповів мені про переваги профспілки. Завдяки йому я так захопився профспілковою діяльністю, що свого часу був обраний на посаду голови організації молоді ЧАЕС, а згодом і на всі вищі профспілкові посади.

Богдан завжди поділяв мої ідеї та підтримував у всіх починаннях. З роками він став для мене не лише наставником, а й другом.

На мій погляд, роль наставника, вчителя в житті людини дуже важлива, адже саме ці люди мають потужний вплив на формування світогляду, позитивних рис особистості, спрямовують на правильний шлях у житті, допомагають здолати труднощі, відкривають у тобі приховані таланти та здібності.

Вікторія Старинцак, ЧАЕС:

Моїми першими наставниками були мої батьки. Вони навчили мене любові до життя, праці та людей. У кожному слові та вчинку я відчуваю їхню підтримку і вдячна за те, що вони дали мені найголовніше — силу й віру у власні можливості.

Та життя подарувало мені ще один великий скарб — команду однодумців, з якими ми створили Асоціацію «Адамант». Ми різні, але саме це й робить нас сильнішими: знання, досвід, енергія кожної з нас доповнюють одне одного. За майже чотири роки боротьби ми навчилися стояти пліч-о-пліч, підтримувати й надихати.

І тепер я розумію, що наставництво — це не лише про те, хто тебе вчить. Це й про те, ким ти сам стаєш для інших. Я щиро радію, коли можу

поділитися своїм досвідом, підказати чи просто підтримати тих, хто поруч. Адже справжній учитель — це не посада, а поклик серця.

Валерій Мокану, голова ППО ПАЕС:

Мій виробничий шлях в енергетиці розпочався ще в 1984 році з посади слюсаря 3-го розряду. Вже тоді я зрозумів, що зробив правильний вибір. І в цьому — величезна заслуга мого батька. Усе, що я вмю сьогодні, — це його неоціненний внесок у моє майбутнє. Я завжди поважав і боявся втратити його довіру. Адже після аварії на шахті, ще зовсім молодим, він повністю втратив зір. Та навіть у темряві зумів передати мені свої навички: від звичного побуту й уміння тримати молоток — до вміння ремонтувати будь-яку електроніку.

На виробництві мене підтримав майстер групи М60 Валерій Олександрович Белоусов. Він навчав не «на папері», а в реальному часі, завдяки чому я зміг підкорити будь-яку електроніку та дрібні механізми. Його головна заслуга — виховання колективізму й доброчесності в усієї групи.

А ще в моїй профспілковій діяльності важливу роль відіграли справжні кити профспілки Валерій Олексійович Матов та Олексій Васильович Лич. Їхні поради допомогли мені на нинішній посаді.

допомагають розкрити потенціал

Ольга Селезень, голова цехкому СКМ (ПАЕС):

Майже 16 років тому я прийшла працювати в Південноукраїнський енергокомплекс. Вибір був не випадковим: уся моя родина працює в енергосистемі нашого міста. Мій шлях розпочався з посади апаратника хімводоочищення, далі працювала техніком-програмістом, а згодом – інженером 1-ї категорії. За всі знання й навички вдячна своєму наставнику — провідному інженеру з підготовки виробництва Анні Робертівні Редькіній. Вона не лише навчила професійності, а й стала справжньою берегинею колективу.

Ми разом пройшли через труднощі та життєві негаразди, але вона завжди повторювала: «Мої дівчата — молодці! Ми одна команда!» З теплотою й повагою я згадую цю надзвичайну людину, яка вже пішла на заслужений відпочинок.

Євгеній Мітченко, голова ради молоді ППО ПАЕС: Одразу після закінчення навчання я прийшов працювати на Південноукраїнську АЕС. Мені пощастило: на моєму шляху зустрілися гідні наставники. Першим з них був Валерій Юхимович Макану. Він зустрів мене словами: «Забудь усе, чого навчали, тепер я покажу тобі реальний процес!» День у день він передавав мені не тільки знання, а й життєву мудрість. Особливо цінував

його здатність гуртувати колектив і започатковувати традиції — завжди запрошувати на події навіть тих, хто вже на пенсії.

Хочу відзначити і старшого майстра дільниці — Володимира Абрамовича Вичуба. Це був вимогливий і принциповий керівник, завдяки якому я виграв конкурс на посаду інженера-електроніка.

У профспілковій діяльності мій розвиток став можливим завдяки колишньому голові ради молоді — Михайлу Костюченку. Його праця та приклад активної роботи завжди надихали мене.

Євген Підгурський, голова цехкому ПАЕС:

У 2003 році я закінчив магістратуру Одеського політеху, після чого прийшов працювати на станцію. Мій перший наставник — майстер Микола Іванович Лепко. Він був високопрофесійним спеціалістом і завжди заохочував до навчання. Його улюблена фраза, коли заходив у майстерню, звучала так: «Чому я не чую, як ви гортаєте сторінки методичних посібників?» Великий вклад у мій розвиток зробив і Михайло Миколайович Васильченко, нині — заступник начальника електричного цеху з персоналу. Він завжди наполягав, щоб ми знали не лише своє обладнання, а й розбирались у всіх сферах енергетики.

А в профспілкову діяльність мене привела Ольга

Степанівна Кушнір. Тоді її всі називали «Мати Тереза» за вміння бачити потенціал у людях і підтримувати їх. Вона вже на заслуженому відпочинку, але я хочу, щоб вона знала: «Ольго Степанівно, ви неймовірна жінка!»

Валентин Штетя, ПАЕС:

Великий вплив на мене мав Лук'яненко Андрій Іванович, коли він очолював службу забезпечення якості ПАЕС. Це дуже розумна, професійна, харизматична й енергійна людина, яка мала авторитет на станції. Він підтримував мене, умів мотивувати, навчав відповідальності та небайдужості. Був вимогливим, не терпів лінощів і формалізму, але поряд із ним завжди було цікаво. У різних ситуаціях він брав на себе роль лідера, організовував усіх, заряджав енергією. І зараз, зустрічаючи його, відчуваю ту ж силу й натхнення. Для мене він став прикладом людини, яка не боїться нового, заохочує ініціативу і постійно рухається вперед.

Микола Колесник, ПАЕС:

Важливу роль у моєму становленні відіграв батько, який став для мене прикладом у житті. Саме він підтримував, надавав поради, мотивував до здобуття вищої освіти та прищепив любов до справи атомника. Його професійність, відповідальне ставлення до роботи на ПАЕС та праг-

нення розвитку стали для мене орієнтиром у виборі життєвого шляху. У професійному становленні на станції особливу роль відіграв колишній заступник начальника цеху з експлуатації Петро Гавран. Він давав мені цінні поради у вивченні роботи обладнання, допомагав під час пусків і зупинів енергоблоків, а також у період проведення ремонтів. Коли я працював обхідником турбінного відділення, його досвід начальника зміни турбінного цеху, спокій і здатність ухвалювати відповідальні рішення стали для мене школою професійного зростання. Завдяки таким наставникам я зробив упевнений крок у професію і відчуваю гордість, що продовжую їхній шлях.

Давид Ейвазов, голова ОМ ППО ПАЕС:

Чесно кажучи, назвати одного постійного наставника в житті складно. Але згадую колегу Олександра Бортнічука, з яким працював у 19 років. Він зумів багато досягти й своїм прикладом показав, що все можливо. Його поради та підтримка допомогли мені визначитися, чим хочу займатися, сформували бачення професійного майбутнього. Для мене він залишився важливим орієнтиром.

**Підготували Світлана КОЛИНЬКО,
Юлія КОЛЕСНИК, Юлія ВЕРБА**